

Terminaali 1/91

BLAAAHH!

On taas kevät, vaikka sitä ei aina oikein uskokkaan ja linnut laulavat monina aamuina aivan liiankin kanssa, mutta sehänen on vain merkki siitä, että elämä voittaa sittenkin. Olen tässä juuri astunut Jukan luultavasti liian suuriin kenkiin. Eli suruksenne päätoimittaja on vaihtunut. Mutta pyhästi lupaan ainakin yrityää täytää velvollisuuteni, kuten tuttuni varmasti arvasivat etukäteen. Mutta niinhän se on, että jokainen jättää oman jälkensä lehteen, oli se sitten hyvä tai huono ja varmasti kaikki Veden tuntevat odottavat kauhulla, mitä tulee tapahtumaan.

Tämä lehti ja sen ulkoasu on eräänlainen kokeilu, sillä nyt Terminaali on ensinmäistä kertaa tehty Sun-työasemalla ja siten tämä ensinmäinen lehti on vaatinut suhteettomasti työtä ja vaivaa, joka kylläkin maksaa itsensä takaisin seuraavien lehtien teossa, toivottavasti. Eli nyt tavitsee vain lähetää oma juttunsa ja mahdolliset kuvat Emailina terminal@stekt.oulu.fi:lle, niin homma on hoidettu. Luonnollisesti myös perinteisellä kädestä käteen menetelmällä saa jutun kulkemaan. Kuvat on ehkä näin suurimmalle osalle helpoin tapa toimittaa, mutta luonnollisesti otamme kuvat vastaan myös tiffleinä, giffeinä ja sun-rastereina.

Killan toiminta on ollut tässä jonkin aikaa tyhjakäynnillä taloudellisesta tilanteesta johtuen, mutta nyt asiat näyttävät jo paljon paremmalta.

Eräs asia, jota ainakin minä olen jäänyt kaipaamaan on muiden kiltalaisten osallistuminen killan toimintaan. Se etttä ei ole hallituksen jäsen tai etttä on fuxi ei ole minkäänlainen este sille, että voisi vaikuttaa. Kaikenlaiset uudet ehdotukset otetaan mielellään vastaan. Tiistaisessa hallituksen kokousessa on sana vapaa, eli jos jollakulla on asiaa saa hän sen myös sanoa. Kuten kaikki tässä vaiheessa jo tietävät on killalle hankittu uusi kopiokonke ja myös haalarit ilmestynevät piakkoin ja ennen kaikkea Wappuun on aikaa vain reilu kuukausi ja sitä ennen on vielä tulossa jäävätkä, kotimaan pitkä, laulumaraton, kirjoitusten kaatajaiset, killan vuosikokous ja kaikkea muuta kivaa, mutta kuka onkaan väittänyt, että opiskelun pitäisi olla tylsää?

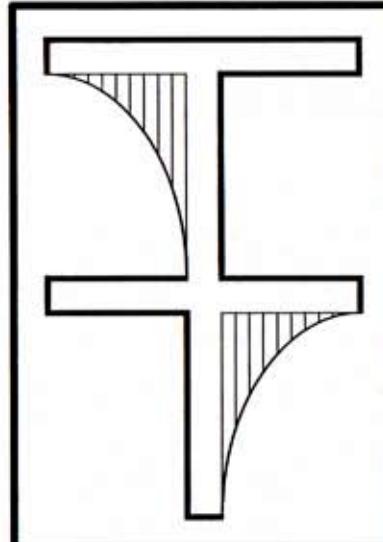
Käytän tässä tilaisuutta kertoakseni vielä kerran, etttä juttuja, sarjakuvia yms. materiaalia otetaan mielellään vastaan ja luultavaa on, etttä suurin osa saaduista juttuista julkaistaan, jos ei heti seuraavassa numerossa niin kuitenkin seuraavassa. Myös kaikenlaisten mainosten hankkiminen on sallittua ja jopa erittäin suotavaa.

Aurinko paistaa ja linnut laulaa, terasseja avataan, olut maistuu, mitä muuta opiskelija voi mahdollisesti vielä kaivata (paitsi tikkataulua ja ilmaisia oluita).

Elämä on sittenkin ihanaa!

SISÄLLYSLUETTELO

2	Pääkirjoitus
3	Sisällysluettelo
4	Puheenjohtajan palsta
5	Atk - Yhteistyöpäivät
7	TSV-Insinöörit
9	Tämähän meni ihan eurotissutteluksi
12	Opintoviikkoja metsästämässä
14	221090
16	Abipikkujoulut Kajaanissa
18	TIK 5 vuotta
20	Kaukoidän excursio

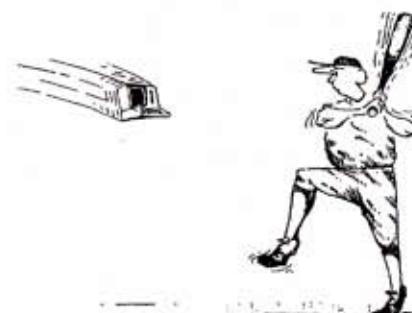

TERMINAALI Oulun Tietoteekkarit r.y:n pää-äänenkannattaja

Julkaisija: Oulun Tietoteekkarit ry,
Linnanmaa, 90570 Oulu
Email: terminal@stekt.oulu.fi

Päätoimittaja: Harri Annala
Art director: Juha Kokkonen
S&M kolumnisti: Vesa Timonen
Toimituksen sihteeri: Ulla Elsilä

Toimitus jättää kirjoittajille vastuun heidän mielipiteistään

PAAVO LEINONEN
Oulun Tietoteekkarit ry.:n puheenjohtaja

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Niin, kai se on sitten kevättä, kun sataa räntääkin. Ja kevätväsymys iskee, ainakin opiskelointoon. Kaikenlaista muuta puuhailua kyllä riittää, mutta lukeminen ei oikein tahdo kiinnostaa. Tulisipa Wappu jo...

Wappuinfo on sitten perjantaina 26.4. Oulujoki Oy:n sponsoroimana, kuten viime vuonnaakin. Mukana olleet toivottavasti muistavat, kuinka hauska reissu oli. Ainakin minä muistan sen aataminaikuisen tietokoneen, joka oli täynnä räppipuohoja, ja voimalaitoksen padon holveineen ja mahtavat koneet. Harvassa generaattorissa on puolen metrin paksuinen akseli. Mukaan mahtuvat kaikki fuxit ja kourallinen vanhempia

tieteenharjoittajia, jotka sitten kertoilevat miten Wappua vietetään Oulussa teekkarimaisesti. Lähtö on kello 13:00, ja ilmoittautumislista tulee ilmoitustaululle hyvissä ajoin ennen tapahtumaa.

Kopionekin vaihtui, uusi on paljon nopeampi ja fiksumpi, mutta toivottavasti tarpeeksi helppokäytöinen. Myös uusi hallitus on aloittanut toiminnan rivakasti ja teekkaritalon kymppitonin rasittama talous on saatu jotakuinkin tasapainoon. Killan vuosikokous pidettiin päästäisen jälkeisellä viikolla. Esityslistalla ovat ainakin talousasiat, toimintakertomus ja -suunnitelma.

Hyvää ja opintoviikkorikasta kevättä vain kaikille!

Oulun Tietoteekkarit ry.:n hallitus vuonna 1991

Puheenjohtaja	Paavo Leinonen
Varapuheenjohtaja	Ilkka Mäkelä
Sihteeri	Terhi Mustikkamaa
Rahastonhoitaja	Kirsi Maansaari
Excursiomestari	Jarmo Pääkkönen
Kiltamestari	Saila Järvi
Fuxivastaava	Olli Hyypää
Tiedotussihteeri	Harri Annala
Harjoitteluvastaava	Kirsi Kauppi
Opintovastaava	Kari Komonen

Oulun Tietoteekkarit ry.:n toimihenkilöt vuonna 1991

Operaattorit	Ari Husa, Toimmi Kaikkonen ja Tommi Saarinen
Terminaalin toimittajat	Juha Kokkonen, Vesa Timonen ja Ulla Elsilä
Kopiotekninen vastaava	Mika Koivupalo ja Ville Kemppainen
Luentomateriaalivastaava	Jussi Huumonen
Laulunjohtaja	Petteri Alahuhta
Liikuntavastaava	Kalle Kärkäs

VENDE

ATK-YHTEISTYÖPÄIVÄT

Matka Jyväskylään alkoi reippalla sauna-illalla keskiviikko iltana Syynimaalla. Aloitimme matkanteon varmuuden vuoksi ajoissa ehtiäsemme virittää laululihakset esittämiskelvoiseen kuntoon. Illan antina mainittakoon herkkä balladi Munthonille (Alan Miesten kotiolutusosikki).

Laulu oli niin kaunis, että se piti esittää useana encorena illalla sekä myös Jyväskylässä. Saunailla mainittakoon vielä kiiotokset koneen työölle, jotka eivät pahemmin hätkähneet Alan Miesten huikeasta performarssista illan aikana. Esitimmehän laulun alasti kerhuoneen pöydällä, jonka jälkeen piti kävellä vieraat.

Aamun valjetessa juopottelu oli pakko lopettaa, koska illan teema, matka Jyväskylään, olisi voinut jäädä tekemättä. Hauskan saunaillan järjestäjänä olleet Sikkiläiset otettiin Reissuun mukaan, jottei bileet jäisi kesken. Eikä ne jääneetkään... Heikki vei muut Koskelaan jatkoille ja minä lähdin Sikin toisen edustajan kanssa Linnanmäelle hakemaan sikahaalareita. Koska kello oli jo paljon ja minulla oli aamulla miitinkin 6.30 rahastonhoitajamme kanssa universtaan pysäkillä, päätin yöpyä Linnanmaan kerhuoneen pingispöydällä (terveiset siivojalle).

Aamulla bussipysäkillä huomasimme teekkarin ja tollilaisen eron: tollilaiset seisovat orpoina makuupussiensa vierellä ja OTiT piti yllä laulupuolta. Metelimme pelottii tollilaiset bussiin ja he lähtivät paikalta kiireenvilkkaa. Paikalle ujelsi taksi ja viimeisetkin edellisillan juhlijat saapuivat ja ... menoksi.

Bussikuski koitti viihdyttää meitä pornovideolla, mutta yllätyksikseen huomasi, että sitä ei katsottu. Käskettiin jopa kuskiparkaa ottamaan äären pois videosta, jotta laulu ei häiriintyisi. Ensimmäinen

merkittävä pysähdyksessä sattui Viitasaaren Alkon luona; kuka sitä nyt kuivin sinun... Alan Michillä evästä oli riittävästi, joten painuimme paikalliseen ravintolaan. Ravintolassa ihmeteltiin hyvää laulutaitoamme ja aina savelten lakatessa kapakan täytti taputukset. IHAN TOSI. Tarjoilijakaan ei paheimin suuttunut, vaikka joimme omia juomiamme ja jälkeemme jää pullorivistö tyhjiin pöytään (vaikka yhtäkin pulloa ei tilattu). Käskivät jopa poiketa uudelleenkin. Excumestari vaan tahtoi hiiliä, koska jumiudimme paikalliseen. Hetken kuluttua tulikin ilmoitus: "OTiTin bussi lähtee - tulkaa Blankon bussilla perässä." Se oli kova vaatimus ja pian olikin mahanalus jalkoja täynnä. Blankon bussin tunnelma ei oikein vetänyt vertoja omallemmen. Siellä istuttiin hilja ja katsottiin "Moottorisahamurhaajaa". Liian rajua meille pikku kullanmuraille.

Hiukan ennen Jyväskylää tajusin, miksi Rölli on kiltamme rahastonhoitaja. Hän keräsi tyhjät pullot 100 litran muovisäkkiin ja ei muuta kuin kauppaan vaihtamaan ne täysiksi. Menin mukaan ja tietenkin eksyimme. Hch. Oikeastaan olen pirun väärä mics kertomaan ATK - Yhteistyöpäivistä, koska en käynyt siellä. No olipa ainakin juotavaa.

Sillä aikaa, kun muut olivat luennoilla teimme tutkimusta Jyväskylän teekkariyhdistyksien nimissä naisten sukkahousuista. Tarkemmin sanoin niiden haarakiloista. Menimme crääseen kerrostaloon ja aloitimme tutkimuksen 7. kerroksesta. Tulinne koko ajan huoneisto huoneistolta alemmas, kunnes viidennessä kerroksessa asuva rouva suutti meille ja soitti poliisit. Kaikki loppuu aikanaan. Emme halunneet putkaan, joten poistuimme.

Nykäskylä tarvitsisi teekkarcita, sillä ravintoloissa kierrellessämme ja tivatessamme syttää tarjoilun

hitauteen, vaikka olimme ainoat asiakkaat, vastaus oli: "Ottakaa nuo lakit ensin päästää pois." Aika julma kohtelu, joten ei ihme että lähdimme... Tuoppeja ei tienekään ole syytä jättää juomatta, joten otimme ne mukaan. Hauskinta oli, että sen juppiipaikan tarjoilijat lähtivät takaa-ajoon tyliin John Wayne. Ei viitsity edes juosta pakoon, irvistimme vain ja tarjoilija ei halunnutkaan tuoppejaan takaisin.

Löydettyämme Jyväskylän Yliopiston menimme etsimään ATK - Yhteistyöpäiviä. Kukaan ei tiennyt mitään. No kukaan ei voi sanoa ettei olisi yritytti. Onneksi joku ticsi neuvoa meidät paikkaan, jossa pidettiin hallitusten kokousta. Paikka oli nimeltään Rentukka ja se oli täynnä Oululaisia koneekkareita. On selvää, että emme viihtyneet kokouksessa kauaa, koska siellä piti olla hiljaa. Ja seinän läpi kuului koneen aiheuttama kaoottinen melu. Liityimme seuraan ja kuin ihmeen kaupalla joku kuskasi meidät vielä takaisin keskustaankin, josta löytyi kauan hukassa olleita OTITlaisia. Kilpailimme siitä, kuka lentäisi nopeiten kapakasta ulos. Voittaja ei ehtinyt edes kunnolla sisälle, kun portsari jo heitti hänet komessa karessa ulos. Kukahan se oli ;)

Jukka sanoi osuvasti: "Olipa lapsellinen portsari."

Tietoteekkari-vitsejä by Puppe

Mikä on musta ja taivaalla?

- Tietoteekkari lentämässä parhaillaan kapakasta ulos.

Mikä on musta ja haisee pahalle?

-Tietoteekkari krapula-aamuna.

Mikä on mustaa valkoisella?

-Joukko hankeen sammuneita tietoteekkareita.

Mikä on musta ja juo maitoa?

-Ei ainakaan tietoteekkari.

Useiden eri kapakkavaihtojojen jälkeen päätimme viettää loppuillan Raatikellarissa. Ilta olikin asiallinen lukunottamatta sitä, että onnistuin häätämään pöydästä kauniimman sukupuolen edustajat kaatamalla tuopin heidän päälleensä. Sääli ... kallis tuoppi.

Illan jälkeen yövymme jollain koululla. Oli senverran höyryjä päässä, etten muista enää sen nimeä. Oikeastaan seuraava muistikova on aamusta, kun ostin pari pulloa keppanaa loivennukseksi ja taas elämä hymyili. Bussi tuli ja ei muuta kuin kohti Oulua. Bussissa oli enemmän hyvytneitä miehiä ja jopa Alan Naisetkin olivat hyvytneet. (Alan Naisia ei liene vielä perustettu, mutta fuksityöt kysykää Laila Lärveltä tai Lytyltä. Kohta on tarkoitus kuulemma perustaa.) No luonnollisesti kaikki eivät olleet hyytelömäisiä. Muutama sisukas Alan Mies koitti pitää mainettaan yllä. Onneksi ostin aamulla loivennuskeppanat, niin en kuulunut hyvytneisiin.

Perillä Oulussa meitä odotti uusi seikkailu, nimittäin Unix- ja C - kielen tentti. Olisi mukava joskus nähdä oma vastauspaperi. Oikeastaan aika typerää mennä tenttiin suoraan kurssion jälkeen, mutta se tuntui bussissa hyvältä idealta. Ostimme kirjakaupasta kynät ja suoraan tenttiin. No onhan niitä vielä ensi vuonna ja taas seuraavana ja ja ja...

HARRI ANNALA
VENDE

TSV-INSINÖÖRIT

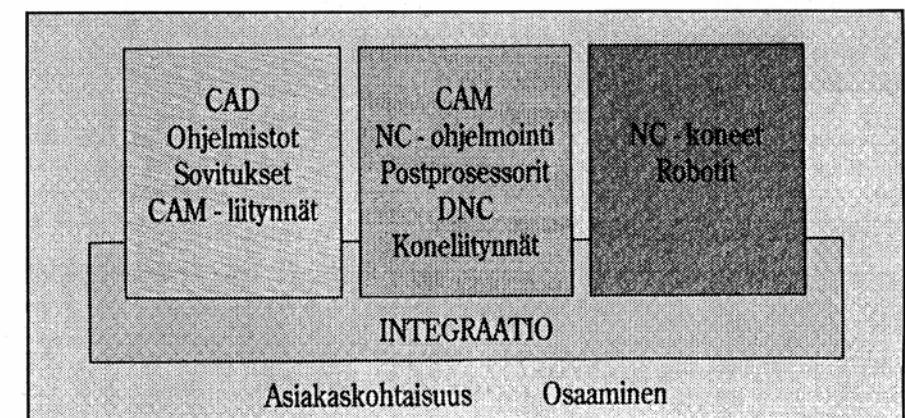
Teimme syksyllä pienimuotoisen excursion teknologiakylässä sijaitsevalle TSV - insinööreille. Jotta saisimme mahdollisimman paljon aikaan hämminkiä ja yleistä sekasortoa menimme sinne puoli tuntia etuajassa.

Yllätykseksemme rynnäkköemme ei aiheuttanutkaan niin suuria vahinkoja kuin pelkäsimme, oihan TSV:llä sentään töissä 11 entistä teekaria. Meidät ohjattiin kahvitiloihin ja toimitusjohtaja Hannu Käkelä alkoi suhteellisen sujuvasti pitää esitelmää TSV - insinööreistä.

Työntekijät ovat firman nimen mukaan insinöörjä; 10 DI:ää, tekniikan tohtori ja loput kolme opistoinsinöörejä. TSV on hyvin kiinnostunut mekatroniikan opiskelijoista, onhan insinööreistä suurin osa konepuolelta. Pienenä vinkkinä näin laman aikana mekatroniikan opiskelijoille:

kysyväpä osa-aikatyötä TSV - insinöörciltä, palkka tullee kuulemma olemaan asiallinen. TSV on tehnyt itsensä niin tärkeäksi parille isolle firmalle, Rautaruukille ja Wärtsilälle, että ne omistavat TSV:stä yli puolet.

TSV:n liikevaihto oli viime vuonna 5 miljoonaa markkaa. Liikevaihto tulee nousemaan, koska TSV on aloittanut uuden, sanoisinko mullistavan CAD - ohjelman markkinoiin. Ohjelma on nimeltään VERTEX ja sitä valmistaa tamperelainen Lujuustekniikka Oy. Ensimmäinen Lujuustekniikan CAD tehtiin 1984 Unixille. Kun tätä ohjelmaa myy, niin pitää myydä myös koulutus mukana, muuten tulisi ostajan ja myyjän välinen puhelinliikenne kasvamaan. Tätä puhelinliikennettä vähentämässä on yksi päätoimininen kouluttaja Heikki Kauppinmäki.

Kahvin ja pullan jälkeen esittelyä jatkoi Heikki Kaupinmäki. Hän esitti VERTEXiä käytännössä omalla koneellaan ja valisti ohjelman yliivoimaisudesta muihin CADeihin nähden. Ja onnistuihan hän saamaan huulemme O:lle kertoessaan, että VERTEX säästää aikaa, koska sillä ei tarvitse tehdä osia kuin kerran. Nykyisissä CADeissahan ei itse piirtämisenä ole suuria eroja, mutta onhan se kiva, kun voi lisätä kuvia toisiinsa ja ohjelma pitää samalla huolta osalueteloista.

CAD-suunnittelijan arkipäivää

Kuvista voi tehdä kaksi- tai kolmiulotteisia. Yksi silmiinpistävä ero muihin CADeihin nähden oli, että emme nähneet Kaupinmäen juurikaan naputtelevan käskeyä koneelle, vaan homma hoitui näppärästi kynällä pyyhkimällä. Eri projektit löytyivät VERTEXin avulla aika mukavasti.

Tämöinen hieno ohjelma vaatii koneelta tieteenkin jotain: ja se jotain on kahdeksan megan muisti. VERTEXiä myydessä tarvitaan sovellustusohjelmien tekoon myös C-kielen taitureita ja niitä ei TSV:llä ole tarpeeksi. Jos osaat väältää C:tä ja tahtoisit tienata taidolliasi, niin sinulle maksetaan varmasti ainakin STS-KALin suosituspalkkoja ja taitojen karttuessa maksetaan myös enemmän. Ja Hannu Käkelä sanoi, että kaikki halukkaat saavat töitä.

Jos tahdot liittyä TSV - insinöörien iloiseen joukkoon, niin soita numeroon 500 221. Siellä pitäisi vastata tekn.johtaja Jussi A. Karjalainen (vai oliko se Jussi K. Arjalainen [toimituksen surkea vitsi]). Hän neuvonnee sinua enemmän töihin liittyvissä kysymyksissä.

PEKKA KOPONEN

TÄMÄHÄN MENI IHAN EUROTISSUTTELUKSI

eli JeeJee puukenkien maassa

Oulun IEEE Student Brunch kävi lokakuun alussa viikon excursiolla Hollannissa. Hollantilas-IEEE järjesti Hollannissa majotuksen, yritysvirailuja ja muuta ohjelmaa. Järjestäjäporukka tuli vastavuoroisesti viikon vierailulle Suomeen. Tämä artikkeli kertoilee Hollannista sekä vaihtocursion puolikypsistä tunnelmista.

Preconditions

Idea Suomi-Hollanti-kursioiden järjestämisestä sai alkunsa toissa keväänä pidetyissä Euroopan JeeJee-studentbräntsien miitingissä. Suomalaisedustajat sattuivat istumaan samassa kapakassa Hollantilaisten kanssa ja kahdeksannen kaljan jälkeen he saivat loistoidean. Hollantilaiset halusivat Suomeen ja suomalaiset Hollantiin. Sekä hollantilaisten että suomalaisen oli helppo järjestää majitus ja ohjelma omaan maahansa, mutta vaikea vieraissa. Niinpä päättettiinkin, että suomalaiset järjestäisivät ohjelman Suomessa hollantilaisille ja päinvastoin. Loogista.

Majoitus ja ateriointi

Retkeemme saapui hyvässä järjestysessä Amsterdamiin, josta pikinmiten siirryimme pikkubusseilla maan toiseen laitaan, Enschedeen. Se on unelias pikkukaupunki, jonka liepeillä sijaitsevassa Twenten yliopistossa paikalliset järjestäjät opiskelivat.

Hollannissa järjestelyistä huolehti kymmenkunta teekkaria, joista kukaan majoitti yhden-kaksi suomalaisista omassa [opiskelija]kämpässään. Hyvänä puolen oli, että ainakin yhden hollantilaisteekkarin sielunelämään pääsi tutustumaan varsinaan hyvin, huonona puolena se, että yhteisten palaverien järjestäminen muodostui

sangen vaikeaksi. Myöskaan sohvatmajitus + mäntti isäntä-yhdistelmä ei miellytänyt nirppanokkaisimpia retkuelaisia, varsinkaan jos siihin liityi surkea/olematon aamupala.

Aterointi oli alunperin tarkoitus järjestää paikallisessa opiskelijaruokalassa (mensa), jonka sapukat osoittautuivat aika lailla Linnanmaan ruokaloiden tasoisiksi. Ruokailut päättiinkin pian siirtää pidettäväksi Enscheden mainioihin ravintoloihin. Visa totesikin että "Joka Mensan laistaa, se herkun maistaa."

Kultturierot

Hollantilaisteekkarin opiskeluaika eroaa melkomoisesti meikäläisestä. Kun suomalainen tekki nykysellään tekee oman alansa töitä jo parin-kolmen vuoden jälkeen, ainakin kesäisin, useat myös telvella, niin hollantilaiskaverin on turha kysellä teollisuudesta töitä ennen valmistumista. Yksi isännistämme, joka oli aloittanut syksyllä diplomiyrön, oli ollut viimekesän jäätelömyyjänä. Hollantilaiset lukevatkin opiskelunsa aika lailla putkeen ja valmistuvat siististi 4-5 vuodessa. Siitä sitten vaan Suomessakin opetusministeriöön ehdottelemaan jäätelönmyynnin hyväksymistä ammattiharjoitteluksi.

Vaikeimmaksi ongelmaksi sopeutumiselle

muodostui heti halvan oluen hinnaan jälkeen hollantilaiset syömätavat, ei niinkään esteettisessä mielessä vaan lähinnä syömisen jaksottaminen. Aamulla hollantilainen virkamies, toimihenkilö tai muu ylempään väestölukkaan itsensä laskeva henkilö syö tukevan aamiaisen. Lounasaikaan kun suomalainen valmistautuisi päivän reippaimmalle aterialle hollantilainen nappaa pari sämpylää, kahvikupin ja rusinapullan. Oikeaa ruokaa saadaan vasta taas 7 korvissa illalla, jolloin syödään pitkään ja paljon. Työläinen syö Hollannissa reilun suomalaistyylisen lounaan mutta ei-ruumiillista työtä tekevä on *ylevä* siitä, että selviää vähemmällä. Hyvinhän me sitten selvisimme pelkillä viljatuotteilla.

Maaseutukulttuuriin tuli henkilökohtaista tuntumaa, ellei sitten peräti perskohtaisia. Vapaapäivän käytimme polkupyöräilemällä pitkin Enscheden ympäristön lehmipolkua. Karttaa ei kyllä ollut, eikä aina tietäkään, mutta tietysti löysimme perille - siellä odotti huurteinen Grolsch. Ainoa harmittava puute oli ruuvimeisselin puute: kuuluisan hollantilaisen kirjailijan kotikatu oli luonnollisesti Multatulistraat.

Eurotissuttelua parhaimmillaan

Firmavierailut

Hauskintakaan excua ei tietenkään voi tehdä ilman yritysvierailuja. Hollantilaisystävämme olivatkin ottaneet vierailujen järjestämisen toisissaan. Jokaiselle päivälle oli varattu 1-2 vierailua, vaikka hienovaraisesti olimme jo järjestelyvaiheessa yrittäneet kertoa tulevamme etupäässä lomalle. Yritysvierailuista jäi mieleen Gröningenin lähellä sijaitseva Vitatron, joka valmistaa sydämentahdistimia. Sangen mielenkiintoisen yrityshistoriikin ja tuote-esittelyn jälkeen kiersimme tuotantopuolella ja näimme mm. kaikki Vitatronin tuoteet 50-luvulta lähtien lasikaapeissa. Tuotekuva yhtenee Zippo-sytyttymien kanssa paitsi ulkonkonsä puolesta, myös mainoslauseessa "If it doesn't work, we'll fix it free". Tämän jalomielisen lauseen lisäksi opimme myös, että sydämentahdistimestä lähevää sähköimpulssjea antavaa johtoa ei kannata nykäistä irti, koska sydän lähee mukana.

Lukuilla yliopistovierailuilla tutustuimme mm. ei-jäykän robotin ohjaukseen (ei-jäykkä robotti on siis robotti, joka ei ole jäykkä), konenän käyttöön laaduntarkastuksessa (kuulostaako tutulta?) ja huippututkijaan, joka piti meille peruskoulutus-

tasoisen luennon tietoliikenteen perusteista.

Puhdastilojakin tuli ravattua läpi oikein kunnolla. Joka toinen firma katsoi kunnia-asiakseen esitellä puhdastilansa, ja me kohteliaasti esitimme puhtoista ja siistiä teekkaria. Lattialta löydetyt hiustenpätkät takavarikoimme muistiksi.

Iltaohjelma

Illat menivät aikalailla samaan malliin. Tultiin nälkäisinä vierailulta, syötiin paljon, juotiin paljon viiniä, jonka jälkeen hollantilaisisännistä useimmat lähtivät kotiinpäin ja suomalaiskatras joi paljon olutta. Viikolle sattui myös Saksan yhdistymispäivä, jona Twentessä pelattiin Oulun ystävyyskaupungin Leverkusenin ja Twenten paikallisjoukkueen välinen jalkapallo-otelu. Tilaisuutta oli tullut juhlistamaan myös pari bussiläistä lista Leverkusenilaisia skinhedejä, jotka olivat etukäteen luvanneet virkistää hollantilaisten muistia sodan tapahtumista ja palauttaa mieliin kuka se herrakansa loppujen lopuksi on. Keskusta oli kuin Oulun keskusta perjantai-iltana, lähi kunnista oli haalittu kaikki kynnelle kykenevät poliisit valvomaan tilannetta. Pubit olivat kiinni (Snif) muutamaa lukuunottamatta, joista yhteen asetuumme taloksi. Ilta meni kuitenkin turhankin rauhallisesti, poliisit olivat korjannet innokkaimmat ystävyyskaupunkimme edustajat talteen jo rajalla. Tosin poliisi saartoi keskustan, eikä olisi halunnut päästää meitä kapakasta kotiin. Joskus näinkin pän.

Suomi-demo

Toki koetimme jälleen parantaa Suomi-kuvaa maailmalla. Olimme varanneet mukaan kasan kalvoja, videoita, joulupukkitarroja, ynnä muuta tarpeellista. Niiden turvin pidimme parin tunnin demon Suomesta, Oulusta, tietotekniikasta, tutkimuksesta, elektroniiikasta ja alakuppilasta. Matkaamme tukenetti yritykset esiintyivät videoitse silmä tarkkana seuranneelle yleisölle. Smith & Jonesin "Finland for adults" teki taas tehtävänsä: isäntämme ihastelivat Wärtsilän telakkateollisuuden osaamista. Vastaanotto oli

positiivinen, etenkin kun yleisön joukossa oli useita Oulussa jo vierailleita hollantilais-teekkareita.

Amsterdamned

Kuinkas ollakaan, lopulta kaikki Enschaden kapakat oli tutkittu ja oli lähdeittävä kotia kohti. Matkan varrella eksyimme vielä harhailemaan Amsterdamiin, joka tunnetusti on "highest town below sea level". Ihmettilimme ääneen kaupungin köyhyyttä, kun joillakin kaduilla tyttöillä ei ollut varaa ikkunaverhoihin. Muukin verhoilu näytti olevan niukanpuoleista noilla alimman kerroksen asukeilla. Hillitty punasävyinen valaistus saattoi tosin olla syynä vaikutelmaan. Loppuulta sujui tulen- ja oluennielemistä seuratessa.

Hillitty punasävyinen viiniaamiainen valmisti meidät kotimatkaan. Schipolin lentokentän tax-free otti auliisti vastaan seurueemme muovikillingit, eikä lopulta auttanut kuin lähteä lainaamaan lisää rahaa Suomesta.

Suomi

Matkamuistoina toimme 10 hollantilaista teekkaria. Tulivat sinivalkoisella siivellämme tutustumaan Oulun seutuun ja Helsinkiin. Viikko vierähti Oulussa ja sauna ja koskenlaskussa Kuusamossa... siitä lisää myöhemmin.

Tulipa siis harjoiteltua kansainvälistymistä. Käteen jäi kokemuksia tien päällä olosta ja vakaa käsitys pihvilounaan terveellisydestä. Niin, ja eurotissuttelusta. Suomalainenkin voi tuoda oman osansa Euroopan kehitykseen: ehkä lopulta hollantilaiset isäntämme antavat periksi ja oppivat kunnon pohjoismaiset eurolärvit. Näin sitä voi teekkarikin toimia kulttuurivaihdon airueena.

Tuulimyllyjä? Tulppaaneja? Mitä ne ovat? Voiko niitä syödä?

Eurotissuttelijat: Jukka, Pekka, Aijaa, Jaakko, Visa, Bertil, Tero, Pekka, Juha, Jari ja Pertti.

PUPPE

OPINTOVIKKOJA METSÄSTÄMÄSSÄ

Viisi kilometriä Oulun keskustasta pohjoiseen sijaitsee laaja Linnanmaan rämeeksi kutsuttu soinen aarnimetsäalue. Tämä kasvistoltaan ja eläimistöltään runsas ja monimuotoinen metsälalue tarjoaa metsämichille oivallisen maaston riistan pyyntiin.

Eritisen suosituksi pyyntikohteeksi on juuri tällä alueella runsaassa kolmessakymmenessä vuodessa noussum ujo ja arka neljäkkainen Opintoviikkoksi kutsuttu nisäkäs. Paras keino saada tietoa tästä tavalliselle kadunmichelle tuntemattomaksi jääneestä karvaturredista on hypätä jeeppiin, ajaa syville Linnanmaan korpeen ja haastatella siellä majailevia metsämichiä.

Kiireisestä pyyntikaudesta huolimatta onnistuin saamaan käsiini ja haastattelemaan oikeaa alan mestä, riistanpyytäjää ja aitoa korfilosofia Kalervo Tenhusta, joka tarinoi Opintoviikon pyynnistä ja elämästään yleensä seuraavasti:

"Opintoviikko on suoraan sanottuna pirullinen elukka pyydystää. Se on niin liukas ja ovela, että sinä saa metsämies olla kyllä tosi tarkkana saadakseen edes yhden sellaisen pyydetyksi. Ilman huolellisia esivalmisteluja on kyllä ihan turha lähtää aseen kanssa metsään tarpomaan."

Paras aika viikosta metsästyksen kannalta on chdottomasti perjantai-ilta-päivä. Toki niitä muinakin päivinä liikkuu, mutta perjantaina niitä eläväisiä on toisaan eniten liikkeellä. Elukan liikkumiseen ja tapoihin liittyvä tietoa saakin sitten päättää päähän kovasti edellisänä päivänä. Se elukka on niin liikkuvaa sorttia, että sen sielunelämästä pitää tietää tosi paljon jos sen aikoo tuolta rämeikön keskeltä itselleen napata. Jos sitten haluaa nyysiä samalla pyyntireissulla monta opintoviikkoa kerralla, niin töitäkin sen eteen saa

pahimmassa tapauksessa tehdä jopa viikkokausia. Tiedän yhdenkin kaverin, joka viikkojen tutkimisen ja harjoittelun jälkeen lähti metsälle tarkoitukseaan metsästää kerralla heti uscampi Opintoviikko. Tyhjin käsin mies sieltä sitten kuitenkin palasi. Ei ole metsästäjän elo ja olo aina niin herkkua.

Pahaksi onneksi Opintoviikko on tavoiteltaan niin muuttuvainen laji, että vanhalla taktiikalla on turha lähtää rämettä tarpomaan. Aina on elukasta hankittava uutta tietoa ja opeteltava se, muuten homma menee tosi perseelleen. Meillä on tällä kyllä kavereita, jotka oikein työkseen tutkivat Opintoviikon elämäntapoja ja heiltä me sitten saamme elukasta aika-ajoin ajantasalla olevaa faktaa. Metsästysreissulla ei sitten tosiaankaan kannata viipyä kerralla kolmea tuntia kauempaa. Pyyntitohu on sen verran rankkaa puuhua, että se kolme tuntia on kyllä ehdoton maksimi, minkä metsämies siellä heteikössä viitsii Opintoviikon perässä laukata.

Asekseen ei kannata kelpuuttaa mitä tahansa tusinatussaria, vaan valitsee itselleen heti kunnon laatuolodikon. Japanilaiset ovat tunkeneet asealallekin aika voimakkaasti ja nykyään suuri osa tämänkin metsästysporukan aseista on japanilaista alkuperää. Paljon käytetään myös erästä jenkkiasetta. Olen sitä kerran henkilökohtaisesti kokeillut ja havaitsin sen aika mukavaksi peliksi. Koska Opintoviikko on niin pieni ja nopealiukainen, on hyvä että aseeseen mahtuu kunnon määrä panoksia. Harvoin Opintoviikon saa pamautettua hengiltä heti ensimmäisellä laukausella, vaan lyijyä saa kyllä syytää elukan perään niin paljon kun vain ennättää. Kun Opintoviikko on kerran saatu tähtäimeen, sitä mennään eikä meinata. Rämeikkö raikuu ja kaseikko kaikuu, kun metsästäjä ravaa otuksen

perässä. Ei siinä sitten jouda vähän väliä olla asetta lataamassa. Jos minun huonosti käy, että lipasta loppuu paukut kesken kaiken ja joutuu latauspuuhiin, niin Opintoviikko kyllä ehtii luikkaa niin pitkälle pakoona, ettei sitä kyllä sieltä enää sinä päivänä löydä.

Mahtavin näky maailmassa tietysti on kun näkee luodin viimeinkin tavoittavan Opintoviikon. Elukan juoksu pysähtyy melkein kuin seinään, veri turskahtaa ja elukka mätkähtää hengettömänä tantereeseen. Ja kun Opintoviikon pitkän ja hengästyttävän ajoahdin jälkeen viimein nostaa sen reppuunsa niin olo on silloin valehtelematta todella orgastinen.

Opintoviikko on aika kitkerän makuista, eikä sitä syötäväksi ole tarkoitettuakaan. Elukka nyljetää ja sen kiertämättä aika kaunis nahka otetaan talteen ja myydään valtioille. Nahkoja ei kuitenkaan myydä yksitellen vaan valtio ostaa ne keväällä vähintään kahdenkymmenen nahana nippuissa. Toki nahkoja saa olla enemmänkin, mutta se kaksikymmentä pitää vähintään olla. Nipusta valtio maksaa jonkun roposen ja sillä pitää sitten seuraava talvi pärjällä. Tiukille se tosin vetää, mutta aina sitä näköjäänen jotenkuten toimeen tullaan. Pääasia, ettei jano vaan pääse yllättämään.

Metsästysaika on yleensä syksystä kevääseen ja sinä aikana pitäisi ne kaksikymmentä Opintoviikkoa pyydystää. Yleensä se kyllä onnistuu, mutta kovan työn takana se kyllä välistää on. Jotkut metsästävät myös kesäisin, mutta 99% porukasta lähtee kesäksi muualle erilaisiin hanttihommiin.

Perheellisen hommaa tämä ei minun mielestäni ainakaan ole, mutta ovat ne jotkut tänne oman pesueensakin kehdanneet raahata. Kyllä sitä yleensä viiden-seitsemän metsästysvuoden jälkeen ihminen on niin kypsähnyt tähän hommaan, että hakee itselleen vähän parempia hommia. No ei silti, tunnen kyllä muutaman hepun, jotka ovat tällä melkein kymmenen vuotta asustelleet. Eihän tällä tarvitse toki telttoissa asua, ovat tänne jostakin näitä parakteja meille raahanneet. Kyllä

niissä talvella tarkenee, kun viitsii vaan kunnolla kaminaa lämmittelä ja hiukan soppaa hengenpitimikseen keitellä."

Nämä siis Kalervo Tenhunen, metsästäjä Jumalan armosta, turisi ja tilitti michisen mielensä syvimpä saloja ja tuntoja. Joten eiköhän se ole kiireisen artikkeliomittajankin aika käynnistää turbopajero ja suunnistaa takaisin kaupungille jututtamaan Kosken Jormaa, että saisi hyviä vinkkejä seuraavaan artikkeliin.

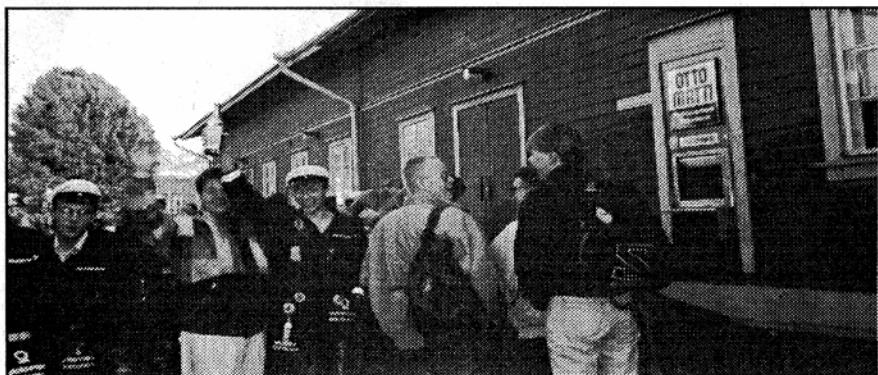

Tämä EI ole Opintoviikko...

221090

Hyinen pakkasaamu ja kellokaan ei ole vielä seitsemää. Mitä h...ä, bussipysäkki täynnä porukkaa tähän aikaan ja vielä maanantaiaamuna. Ai niin! Fuxi-cursio Jyväskylään.

Matkaan lähdettiin reippaisissa tunnelmissa, fuxit tapoihin totutellen ja vanhemmat tieteenharjoittajat opasten. Hyvin kyllä fuxeilla näkyi olevan tiedossa, mikä excursion tarkoitus on, ensinmäiset matkamuistot kerättiin jo Karsämältä. Aluksi matka kului tuppaa pelaten ja ALKO:n aukeamista odotellen. Viimein saavuimme Pihtipataalle ja pääsimme täydentämään jo vajaita varastojamme. Loppumatkasta pääsimme opettelemaan myös uutta ja ihmeellistä peliä, nimitään kurkohuikkaa.

Vihdoinkin perillä

Perillä Jyväskylässä seikkailimme ympäriinsä etsien epätoivoisesti VALMET DATAa, johon meidän oli määrä tutustua. Löysimme sen viimein ja pääsimme nauttimaan vieraanvaraisudesta, teekkarihengestä ja hyvästä esittelystä.

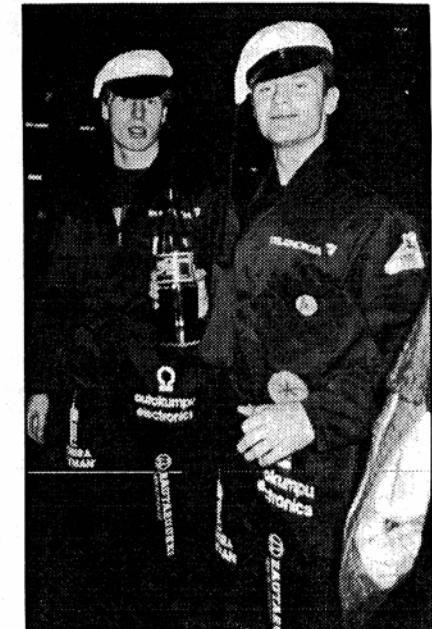
Seuraavaksi tutustuimme paikallisiin nähtävyyksiin (parhaat mukaamme kerätä) ja sitten kävimme yliopistolla syömässä.

Kuvioihin kuului myös pienryhmien välinen olutviesti, joka suoritettiin keskellä kaupungin suurinta parkkipaikkaa (muuten hyvä kisa mutta joisin mielummin vahvempaa eli siirrettävä). Viesti saatini aika nopeasti suoritettua, mutta jostain merkillisestä syystä en muista ketkä voittivat.

(paikan varma nimi on hämärän peitossa). Meno siellä oli hilpeää ja hillitöntä. Ajan myötä tutustuimme myös paikalliseen pizzeriaan, sillä jostakin kumman syystä joillakin oli halu laittaa sisään myös jotakin kiinteää. Siellä me fuxit saimme myös tilaisuuden oppia teekkareilta opintojemme lähtökohtia (mm. jääkausia).

Ilta kellahti nopeasti tiistain puolelle ja oli aika lähtää palaillemaan Ouluun. Alkumatkasta huomattiin matkamuistojen olevan osin samoja kuin edellisän vuosina, mutta löytyi matkasta myös jotain uutta ja omaperäistä. Paluumatkalla poimimme kyyttiin yhden kävelemällä Ouluun pyrkivän fuxin, jolta päivämäärät olivat illan tiimellyksessä menneet sekaisin. Osa matkalaisista jaksoi vielä paluumatkallakin pitää hauskaa ja lauleskella, mutta tosin suurin osa käytti ajan elpymiseen.

Myös porukasta eksynyt fuxi löytyi ja saapui Ouluun tiistai-iltana, joten tässäkin perinne säilyi. Kiitokset teekkareille opastuksesta ja erityisesti Ilkalle reissun järjestämisestä.

Tuumaristo skarppina

Ruutia ja räminää kellarissa

ABIPIKKUJOUUT KAJAANISSA

Oli synkkä ja kolea ilta kun me (mä, Jarkko ja Kille) talsimme kohti ravintola Rosamundea. Käsissä pari muovikassillista rekvisiittuja ja mahat täynä baarikärpäsiä, olimme valmiina paiskaamaan kajaanilaisten abien silmille pari ohjelmanumeroa ja erinäisiä totuuksia elämästä Oulusta teekkareiden parissa. Mutta miten ihmeessä me oikein joudumme tähän kiljuun?

Kuunneltuamme erinäisiä kertoja juttuja niistä viime vuoden abipikkujouluista tällä Oulussa, päätimme (mä ja Kille) pitää samanlaiset pippalot Kajaanissa, armaassa kotikaupunkiassamme. Siis toimeen... Päättimme yrittää saada paikaksi Marilyniä, lafkaa, jossa omat abipippalomme olivat silloin kun vielä olimme viattomia äidin pikkuabinoita. Pari kertaa yritystyämme saimme vihdoin kiinni Kimmo Simbergin, miehen jota meidän on kiittäminen lähes kaikesta. Muut jupinan yhteydessä tapaamamme henkilöt eivät suhtautuneet asiaan läheskään yhtä myönteisesti kuin em. herrasmies.

Esitetyämme asiamme Kimmo ilmoitti, jotta valitettavasti emme voisi käyttää Marilyniä sen suosion vuoksi, mutta jos haluaisimme, voisimme saada käyttöömme pariksi tunniksi Rosiksen. Ja halusimme me? Ne tietävät, jotka paikalla olivat. Lippujen myynnistä, julisteista ja aikataulista sovittuamme olimme toisiaan liemessä, we had No Way Out! Pippalot pitti järjestää.

Keräsimme porukkaa (mä, 2*Jarkko, Janne, Virpi ja Ulla) ja yritimme saada aikaan jotain ohjelmaan ja järjestykseen viittaavaa. Pidimme kokouksia ja annoimme asioiden mennä omiaan. Ja katso, olimme Kajaanissa ja pippalot lähtökuopissa. Homma alkoi 18.37 kun päästimme ensimmäiset abit sisään. Vapaalipuilla oli tulossa kakso abia (lippujen myyjät), sekä epämääräinen joukko

teekkareita. Vaativuksena vanhemmille tieteenväärinkäytäjiin ilmaiselle sisäänpääsyölle oli täysi taisteluvarustus: haalarit ja tupsulakki. Tosin Kille möi kahdelle SIKin sinienkelille liput, mutta siitä voimme tuskia syytää ketään. Ja kyllähän noita teekkareita sinne ilmestyi: neljä SIKin edustajaa, yksi prosessin valko-asuinen hiippari (poistettiin tilaisuudesta) ja kolme omaa OTiTin hiipparia; Kopsan Petri, Kukkohovin Marko ja Komosen Kari. Ja täytyy sanoa, jotta pojilla oli hauskaa...

Itse pippalot menivät melkein niinkuin oli suunniteltu: muutama ohjelmanumero piti jättää pois ravintolan tilankäytön vuoksi ja yksi jäi pois liiallisen vaativuuden vuoksi, tosin aiomme tuota numeroa vielä joskus käyttää... Muutamia mainitakseni: rikoimme jäästä alkutunnelmaa syöttämällä porukalle jääitä, lämmittimme yleisöä musiikkilla ja parilla syömiseen liittyvällä skaballa ja monilla muilla naurua kirvoittaneilla kilpailuilla. Tosin on valitettavasti todettava yleisön olleen hieman ujoa, sillä vapaaehtoisia ei tahtonut löytyä. Kukkis ja Kopsa kunnostautuivat amerikkalaisen Stevenin ohella paljon paremmin kuin kajaanilaiset abipojat. On se kumma, kun alle näpylöinty, Kille ja Janne olemme kaikki ent. kajaanilaisia abeja ja olemme näin energisiä ja aikaansaavia. On se polvi hieman pojasta huonontunut, tosin emme tunnusta em. abeja omiksemme.

Illan kohokohtana oli eräs hienostunut kilpailu. Pyysimme lavalle viisi tytö-poika paria ja saimme lavalle 7 kpl (yleisö oli jo lämmennyt) ja annoimme yleistä ihastusta herättäneen tehtävän: parien piti vaihtaa paitoja lakanoiden sisällä mahdollisimman nopeasti. Tosin päättimme valita voittajan huutoäänestyksellä. Kahden parin jälnessä ilman lakanointa olimme hieman epätietoisia, mitä tehdä. Mutta kun toinen pari

ilmaisi halukkuutensa vaihtaa ylävartaloidensa verhoja ilman lakanaa ja toinen pari pääsi jakamaan yhden lakanan toisen parin kanssa, oli ongelma ratkaistu. Skaba alkoi ja vaatteet lentelivät: ilman suojaa toiminut pari oli nopein, mutta lakanat ymmärrättävästi hieman hidastivat toimintaa. Kun pari oli saanut homman hoidettua, he jatkivat tanssia lavalla odottaneita muita, ja kyllä niitä sai odottaakin. Kun kaikki muut parit olivat jo tanssahalemissa, yksi pari oli vielä lakanossa; Kopsa ja hekkeä abineito olivat niin uppoutuneita tehtävänsä, jotta he valmistuivat viimeisenä. Ja sitten huutoänenestys: Voittajasta ei ollut epäilystään, korvat nimittäin melkein halkesivat kun Kopsa pareineen tanssahteli keskelle lavaa:

Kopsa piessä ruusuliivissä ja Sari Kopsan valkeassa paidassa. Siinä oli TYYLIÄ!

Mutta kaikki hyvä loppuu aikanaan, ja niinhän siinä kävi meillekin. Kateen saakka kestää pippalo tuntui loppuvan ennen aikojaan, mutta kaikille taisi jäädä kohtalaisen kiva muisto illasta OTiTin fuksien kerman järjestäneestä abipikkujoulusta. Järjestäjillekin jää sen verran hyvä oluenmaku suuhun, että taidamme järjestää tuossa keväällä vielä yhet pippalot ihan vaan teekkareille.

HAUSKA OLI, RAHAA TULI (vähän)
JA OHION!

VATSA SISÄÄN, RINTA ULOS!

Onko sinusta alkanut tuntua siltä, että puolen kilon käspainoilla suoritettava hauiskääntöharjoittelu alkaa olla hieman yksipuolista. Haluaisitko kokeilla muutakin lajia kuin Reikun permannolla suoritettava polyrytmisen vapaaohjelma? Onko lumi ja pakkamen tuhonnut mahdolisuidet miellyttäävään kuvioskumiseen tähtitieteellistä tar-kastelua suoritettaessa?

Älä vielä pakene vuorille susia etsimään, muitakin mahdolisuuksia on. Kiltasi vuoro normaalikoulun salilla tarjoaa puitteet kuolemaa halveksivaan kamppailu-urheiluun. Aseistuksena käytetään sählymailoja. Turnajaiset

torstaisin klo 17.00 - 18.30.

Jos tämä laji ei saa adrenaliinia nousemaan, kannattaa tutkia yliopiston tarjoamia mahdolisuuksia. Esimerkiksi Reidarin takana sijaitevassa puolipallossa voi läiskiä **sulkapalloa**

ma-to 14.30 - 16.15.

Muitakin tilaisuuksia hankkia urheiluvammoja löytyy. Taistele itsellesi paikka auringosta

TIK 5 VUOTTA

“Eihän aina juhlia voi suotta”,
minä hillitsin innokasta Ilkaa,
joka ei kuuntele moista pilkaa,
vaan virkkaa: “TIK täyttää 5 vuotta.”

Taas ylipuhui hän epäröivän mieleni
ja tuhannet tuopit vedelle sai kieleni.
Kukapa moisesta enää kieltäytykään voisi;
Killan edustajaksi itseään Otaniemeen toisi
ja kuiville huulilleen kostuketa soisi,
mainetta killalle loisi ja sanoisi:
“Pukujuhliin tulen kyllä ja tummaa pukua pidän yllä.”

Lahjaksi Ilkka taskumatin pontikalla täytti
ja Tietokillalle tuliaisiksi pöytään pläjäytti,
joka humalastaan päätellen sen heti hyötykäytti.
OTiTin maine sillä hetkellä oikein hyvältä näytti.

OTiTin edustajille oli varattu pöytä “juopot” nimeltään.
Kysyessäni syytä moiseen sain tytyä kosun toiseen,
kolmanteen, ... Ylen suolaista ruoka olla taisi;
TARJOILJA! vieläkö sitä juomaa lisää sasis...
Joko asian hienosti ratkaisi ja janon tunteen katkaisi:
Killat vuorollaan kierrokseen pöytään tarjotkoot.

Viimein kirjolohta savustettuna alkupaloiksi saimme
kermaviilikastikkeessa siitä täytettä vatsalleemme haimme
ja juomaksi punaviiniä tarjottiin ja sehän juotiin.
Tämän jälkeen porsaan ja vasikan selykset pöytään tuottiin,
metsäsenikastikkeessa An(n)an perunoilla tunnelmaa luottiin.
...uudet punaviinit kostukkeeksi juotiin...
jälkkäriksi vadelmakkua annettiin
ja pöytään kahvit ja konjakit kannettiin.

Puheiden pidon jälkeen hillittyä oli tanssahtelu,
hyvän orkesterin johdolla alkoi innokas valssahtelu.
Kiltamme hallituksen jäsen väsähтели jo hiukan,
kellohan oli jo 24 ja kestämään hän oli joutunut ohjelman tiukan
Niinpä ilman häntä jatkot Servin mökillä alkoivat.

Mökissä puku liikaa jo oli ja päässäkin vaikutti alkoholi.
Siviilit pääleen vaihto leijonamme nuorin,
ettei illan humussa tulisi tehtyä ... rumasti
Ja ilman pukua ryypääminen helpompaa olla taisi;
loppuillan rokkänrollin tähdissa kontata sasisi.
(ja saihan sitä)

Aikanaan meille kello ajankulkua opetti,
kun tuo bändi niin innokas soittamisen lopetti.
Miettin, tuliko juopottelulle katko...
ja höpö höpö nyt on rantasaunalla jatko.

Siellä taas olut virtasi niin iloisesti,
raihnaista olemustani piristi niin suloisesti.
Nuori leijonamme mietti, onko elämä sittenkään tosi,
kun viimein aamulla sammuneena pöydän alle putosi.

Tosi tai ei, silti painovoima hänestää voiton vei.
Ennen kuin saavutin nirvanan ajattelin: Veroiset maineensa
olivat bileet nuo, ja jos maksa vaatii aineensa,
niin ainakaan sano ei tuo, etten sille hommia tarpeeksi suo.

RISTO RÖNKKÄ

KAUKOIDÄN EXCURSIO 1990

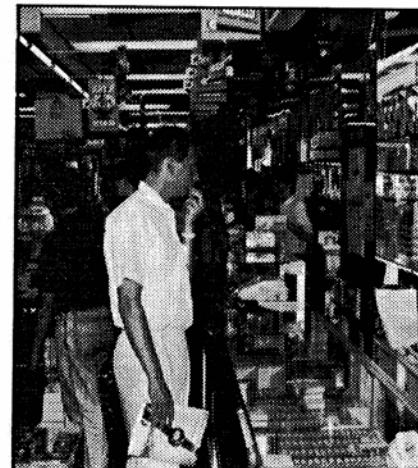
Tämä on tarina Oulun Tietoteekkareiden excursiosta kaukoitään 12. syyskuuta - 5. lokakuuta. Yleistä pahennusta valkolakkiset teekkarit herättivät reitin Oulu-Helsinki-Bangkok (väilasku)-Hong Kong-Bangkok-Singapore-Kuala Lumpur-Penang-Bangkok-Helsinki-Oulu varella.

Hong Kong

Hong Kong oli ensimmäinen varsinainen matkakohtemme. Siellä asuimme Emerald-nimisessä hotellissa, joka sijaitsi Hong Kongin saarella, paikallisten ihmisten asuma-alueella. Ihmiset puhuivat varsin kohtullista englantia, copy watches, special price for you ja niin poispäin.

Paikalliset yrty- ja ruokakaupat ovat varsinaisia hajuelämyksiä. Varsin korkea lämpötila, kostea ja liikkumaton ilma ja kadunvarsilla riippuvia liharuoka ovat tuoksujen pääasialliset synnyttäjät. Eksottisesta ruuasta pitäville on tarjolla käärmeitä, koiranlihaa yms. Jostain syystä ei heti tehnyt mieli aloittaa tutustumista paikallisiin ruokalajeihin. MacDonalds viehätti aluksi, vaikka tulihan sitä testattua paikkaliakin pikaruoka-paikkoja. Puikot ovat varsin kivat ruokailuvälineet varsinkin jos niitä osaa käyttää.

Hong Kong on hyvä elektroniikan ostopaikka. HK:sta saa kameroiden, kannettavien CD-soittimien ynnä muun elektroniikkatavaran lisäksi myös tutkpaljastimia, skanneriradiota ja muita ylensä laittomia elektroniikkatuotteita. Näiden tuotteiden hankinta muista matkamme kohteista ei ole "mahdollista". Tiskin alta laitteita löytyy esimerkiksi Singaporesta, mutta koska ne ovat Singaporessakin laittomia, ovat hinnat kalliimpia kuin HK:ssa.

Elektroniikan ihmeitä ihmettelemässä

Eurooppalaiset baarit menevät kiini varsin aikasin, mutta paikallisia, ovensa 24 tuntia vuorokaudessa auki pitäviä rock-baareja löytyy. Ainoa vierailukohtemme oli tietotekniikan osasto University of Hong Kongissa, mikä ei ollut mitenkään erikoinen paikka. Käytössä oleva teknikka oli varsin vanhaa ja tilat ahtaat.

Bangkok

Bangkok on todellinen fake-city. Siellä et voi luottaa kehenkään. Takskuskit niin kuin Tuk-Tuk-kuskitkin vievät, ei minne haluat, vaan minne haluaa, eli sinne minne kuski haluaa. Takseissa ei

ole mittareita, joten hinnat on neuvoteltava etukäteen. Tuk-Tuk on paikallinen kolmipyöräinen moottoripyörätaksi, joiden kuljettajat ovat hypänneet suoraan puvelin selästä Tuk-Tukin selkään. Paikallisessa kaaosmaisessa liikenteessä nämä hurjapäät ajavat kuin muita tielläiliukkujia ei olisi olemassakaan. Nopeusrajoituksia ei näkynyt missään, joten oletettavasti suurin sallittu nopeus oli se, että kuinka nopeasti kuljettaja uskalsi ajaa ilman että moottoripyörä kaatui.

Bangkokissa voit tavata mukavantuntuisen herrasmiehen, lääkärin, lakimiehen tai näihin rinnastettavissa olevan henkilön, jolla on Suomessa ollut veli tai tämä herrasmies on itse vieraillut Suomessa, ja joka kertoo paikkakunnan nähtävyysistä, opastaa missä kannattaa käydä syömässä jne. Lopuksi hän kertoo niinkuin ohimenen jostakin erikoistarjouksesta jalokiviliikkeessä, joka kannataa käyttää ehottomasti hyväkseen. EI KANNTA USKOA !!!! Sillä useimmat näistä kaupoista yrityvät myydä tavaraa hyväksoisille, tietämättömille turisteille, jotka huomaavat tulleensa huijatuksi vasta päästessään kotimaahan.

Thaimaa on todella halpa maa. Maassa tuotetut tavarat, kuten vaatteet, ovat Suomen hintatasoon verrattuna noin 1/3 hintaisia. Kuitenkin ulkomailta tuotetut tavarat ovat 300% verotettuja, joten niiden hinnat ovat paikalliseen hintatasoon verrattuna varsin korkeat. Pukujen yms. teettäminen maksaa noin 1/10 Suomen hinnoista. Pitää vain valita liike, missä teettää pukuja huolella, sillä muuten saattaa käydä ohrasesti, eli homma voi mennä takalistolleen. Meillä kävi ehkä koko reissun paras huijaus tai kummellus. Ollessamme Bangkokissa ensimmäistä kertaa päätimme käydä rääältillä teettämässä pukuja. Meitä oli 4 kaverusta, jotka päätimme tehdä tilauksemme Patpongin, paikallisen iloittelukadun, lähellä sijaitsevassa asiallisten tuntuiseen liikeeseen. Bloomington oli firman nimi. Tilauksemme sisälsi 5 pukua, 3 puuvillaista kauluspaitaa ja 8 thaisilkkipaitaa.

Ensimmäinen ja toinen sovitus olivat sovittuina ajankohtina eli samana iltana ja seuraavana päivänä. Ainakin minun osalta siihen mennessä oli

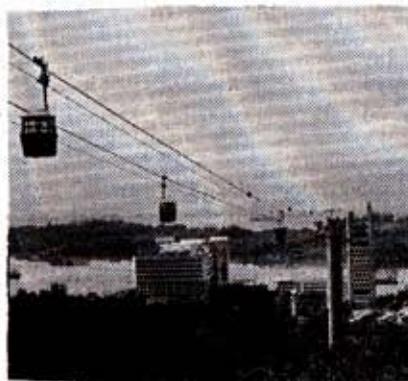
saatu vasta puvun raakileet tehtyä. Olimme sopineet, että noudamme vaatteet palatessamme Bangkokiin uudemman kerran viikon kuluttua, jolloin sovitamme vaatteita viimeisen kerran ja jos korjattavaa löytyy, niin korjaukset tehdään ja lähiöpäivänä saamme vaattemme.

Palatessamme Bangkokiin lähdimme innolla hakemaan halpoja, kauniita ja hyvintehtyjä vaatteitamme. Saavuttuamme liikeen eteen huomasimme, että koko liikettä ei enää ollut olemassa. Ovessa oli lappu, mistä emme saanet mitään selvää, mutta neuvokkaina teekkareina pysäytimme ensimmäisen, toisen ja kolmannenkin ohikulkijan ja pyysimme "suomentamista".

Saimme vastaukseksi joitain sinnepäin kuin "cam back ten a lok mooning". Ymmärsimme, että pitää tulla takaisin seuraavana aamuna kello 10. Oletimme, että liikeessä oli remontti tai joitain sinne pääin. Lähdimme viettämään hieman masentunein mielin viimeistä Bangkokin ja ulkomaan iltaa. Seuraavana aamuna palattuamme liikkeen eteen oli tilanne sama. Ei ketään paikalla. Taas kyseltiin ihmisiiltä ja saimme selville, että voimme ottaa yhteyttä kadun vastakkaisella puolella olevaan liikkeeseen. Sieltähän löytyi ihmisen, joka tiesi joitain meidän puvuistamme. Piti vain ensin ostaa kengät, että palveluhalukkuutta löytyi. Jouduimme itse etsimään liikeen varastosta pukujamme, mutta emme löytaneet kuin housut. Silloin tuli uusi herrasmies, joka aikansa puhelimella soiteltuaan löysi meidän takkimme. Saadaksemme ne meidän pitäisi vaihtaa liikettä. Päästyämme liikkeeseen oli ohjelmasa odotusta, kuinkas muuten. Vihdoin taktit löytyivät.

Lopuksi meidän täytyi vielä odottaa puuttuvia silkkipaitoja. Niidenkin lopulta löydytti huomasimme osan paidoista olevan väärän värisiä. Kaikilla meillä olisi ollut korjamista puvuissa, mutta liike, joka oli pukumme tehty, oli lopetettu ja emme voineet asialle mitään. Liikeen omistaja oli myynyt liikkensä, häipyntä maasta ja jättänyt sijoittajat nuolemaan näppäjään. Tiedä hääntä pitikö paikkansa, mutta ainakin me olimme kokemusta viisaampia.

Täällä söimme varsin eksoottisia ruokia, kuten sammakkoja. Muutoin ruokana oli useinmiten amerikkalaista pikaruokaa. Vierailukohdeina oli kaksi yliopistoa, International software factory co. ja Thai Farmers Bank. Pankkivierailu oli varsin antoisa. Tutustuminen Thaimaan toiseksi suurinmaan pankin toimintoihin ja sen tarjoamien palveluihin sekä vierailu pankin tietokoneosastolle ja lopuksi tarjottu hieno lounas muodostivat antoisan kokonaisuuden.

Singapore

Varsin siisti kaupunki. Varsin Eurooppalaisen tuntuinen. Asuimme Miramar-hotellissa, joka sijaitsee varsin lähellä Singaporen kiinalaista kaupunginosaa, joka on varsin edullinen ostosalue. Singapore oli toinen matkamme elektroniikan ostoskohtista. Singaporesta kannattaa ostaa elektroniikkaa, sillä paikalliset lait ovat ankaria, joten huijausta ei juuri esiinny ja tavaran laatu on hyvä. Rikollisuutta ei kuulemma esiinny, mutta minulta hävisi kamera hotellin aamupalaöydässä. Onneksi oli vakuutus, joka korvaa. Roskaamisesta ja tupakan polttamisesta, kuten myös eväiden syömisestä esimerkiksi metrossa saa tuhansien Suomen markkojen sakon. Baarit menevät Singaporessa kiinni varsin suomalaisiin aikoihin, mikään paikka ei ole auki 3 jälkeen. Taksilla matkustaminen on halpaa ja vaivatonta. Yleisten kulkuvälineiden käyttö on erittäin halpaa, mutta vaikeaa. Mistään ei löytynyt karttaa linja-autoreiteistä, eikä niitä voinut ostaakaan.

Singaporessa vierailimme Ngee Ann polytechnic:ssä, joka oli varsin edistyksellinen korkeakoulu. Tietokoneosasto oli erittäin nykyäikainen. Laitteisto oli uutta ja opetus monipuolista myös jatko-opinnoille ja hyvät harrastusmahdollisuudet tekevät paikasta varsin mielenkiintoisen kohteeksi niille, jotka harkitsevat opiskelua ulkomaille. Opetusta annetaan englannin kielellä, joten ei tervitse edes mandariinikiinnaa opiskella.

Kuala Lumpur

Kuala Lumpuriin saavuimme junalla. II-luokan makuuvaunussa, missä torakat vilistivät pitkin seiniä. Seurueemme tytöiltä jää nukkumiset vähiin. Torakat ovat kuulemma ravitsevaa ravintoa, mutta jää kuitenkin kokeilematta. Kuala Lumpurissa olimme vain yhden yön, mutta ehkä juuri siitä johtuen jouduimme ottamaan paikasta irti kaiken ilon mahdollisimman tehokkaasti. Kuala Lumpurista löytyy kaksi menopaikkaa ylitse muiden. Legend ja L.A. ovat auki niin pitkään kuin ihmisiä huvitaa.

Penang

Penang oli rantaalomakohteenemme. Vahingoksemme sadekausi oli juuri alkamassa, emmekä saaneet irti paikasta niin paljon kun olimme toivonnet, mutta kerkesimme kuitenkin kaikki polttaa itsessämme. Ferrigan Beach-hotelliissamme oli uima-allas ja tarjoliu pelasi altaaseen saakka. Ei tarvinnut poistua altaalta kuin WC:ssä käynnin takia.

Penangista siirryimme jälleen Bangkokiin missä yövymme yhden yön. Sieltä palasimme varsin virkeinä kotimaahamme.

Matkan meille järjesti Travela Oy ja käyttämämme lentoyhtiö oli Thai Airways, jonka palvelussa ei ollut valittamista. Vaikkakin reissu kaukoitiän on varsin kallis, suositteleen ulkomaanmatkaa suunnitteleville suuntaamista eksoottiseen itään, missä ihmiset ovat ystävälliä ja palveluhalkkaita varsinkin jos erehdyyt antamaan liikaa tippia.

ALAN MIEHET - RAP

(Rapataan vähintäänkin liikuttuneessa mielentilassa, sävel vapaa)

Vaikka meillä ajatuksset yhteen hyvin synkkää,
niin silti emme kadulla loiki käsikynkkää.

Mielellään me annamme järkemme tuikkia,
ja otamme pulosta pitkiä huikkia.

Väisty siis tieltä sinäkin hintti,
sillä meillä kaikilla takana on intti.

Kyllä alan mies aina silloin ravaa,
kun kello tulee kymmenen ja Alko avaa.

On kaupungin kapakat meille tuttuja,
siellä voi tuiskeessa kertoa juttuja.

Mitä sitä turhia ujostelemaan,
hanista vain kiinni ja bailaamaan.

Naisten eteen ei meidän tarvitse raataa,
komeimmat vain nappaa ja sänkyyn kaataa.

Paivät pitkät me kännätäään,
viinää juodaan ja ryypätäään.

Sillä me pidämme A-oluesta,
me pidämme A-oluesta.
Ja juomme sitä, PALJON!

Ihmiset ei saa iltaisin mitään rauhaa,
kun meidän kööri kännissä täysillä pauhaa.

Herätämme muissa pahennusta,
mutta sehän torjuu mukavasti masennusta.

Kukaan ei meitä juomasta estää,
sillä eihän tätä elämää selvänä kestää.

Kyllä niin kauan pitää dokata jaksaa,
kunnes nivellissä naksaa, niks ja noks
ja maksa viimein panee poks.

Teknologiantie 12
90570 OULU
Tel. +358-81-500 221
Fax +358-81-500 230

TSV - konepajateollisuuden asiantuntija

TSV-insinöörit Oy on konepajateollisuuden tietokoneavusteisen suunnittelun ja valmistuksen järjestelmiä, ohjelmistoja sekä koulutus- ja konsulttipalveluja tarjoava yritys. TSV voi toimittaa mittaviakin asiakkaan tarpeeseen sovitettuja CADCAM-kokonaisjärjestelmiä, koska yrityksen osaamisalue on laaja ja monipuolinen.

TSV:n henkilöstö (tällä hetkellä 14 henkilöä) on hyvin koulutettua (kaikilla joko opisto- tai korkeakoulututkinto) ja sovellusalueen tarpeet tarkoin tuntevaa.

TSV:n vuosien kokemus takaa yrityksen asiakkaalle käytäntöön hyvin soveltuvien järjestelmiä oheella myös asiantuntevan tuen ja kehityksen mukana pysyvät ratkaisut, minkä takia TSV:n asiakkuntaan kuuluvat kaikkien merkittävien suomalaisyritysten lisäksi myös huomattava juokko ruotsalaisia yrityksiä.

TUOTTEET

VERTEX - suunnittelujärjestelmä

- UNIX-työasemapohjainen
- asiakaskohtaisesti sovitettavissa
- sovelluskohtaiset moduulit

VERTEX - koneensuunnittelu

- koneensuunnittelu
- teräsrakennesuunnittelu
- tarjouslaskenta

VERTEX - kaaviosuunnittelu

- PI-kaaviot
- hydrauliikkakaaviot
- pneumiikkakaaviot

VERTEX - sähkösuunnittelu

- piirikaaviot

NESTIX

- NC-leikkaimien ohjelmointijärjestelmä
- poltto-, plasma- ja laserleikkaus
- vesisuihkuleikkaus
- kappaleohjelmointi, sijoittelu ja leikkauksratojen muodostaminen
- PC- ja UNIX-työasemaversiot

VISI - CAM

- NC-ohjelmointijärjestelmä
- sorvit (2- ja 4-akseliset)
- koneistuskeskuksit (2,5D ja 3D)
- lankasahat
- PC-ohjelmisto